

nisatorische redenen die wijzigingen voor de werkgelegenheid met zich brengen (ro. 53).

In casu stelt het Hof vast dat artikel XX.86, § 3 WER het tegenovergestelde doet van wat artikel 4, lid 1. richtlijn nr. 2001/23 beoogt. Binnen de GROG mag de verkrijger kiezen welke werknemers hij overneemt op basis van technische, economische en organisatorische redenen zonder dat er sprake is van verboden differentiatie. Daarentegen, voor de werknemers die worden ontslagen dient de verkrijger deze keuze niet te verantwoorden op basis van economische, technische of organisatorische redenen.

Het Hof is van oordeel dat het feit dat er geen economische, technische of organisatorische redenen zijn die de overname van bepaalde werknemers gebieden, de verkrijger niet ontslaat van zijn verplichting om de weigering tot overname of het ontslag van deze werknemers te verantwoorden op basis van economische, technische of organisatorische redenen (ro. 58). Het feit dat artikel XX.86, § 3 WER toelaat dat de verkrijger de overname van werknemers kan weigeren zonder enige technische, economische of organisatorische redenen levert volgens het Hof een ernstig gevaar op voor de naleving van het hoofddoel van richtlijn nr. 2001/23, namelijk de bescherming van de werknemers tegen een ongerechtvaardigd ontslag in geval van overgang van een onderneming (ro. 59).

Bijgevolg oordeelt het Hof dat richtlijn nr. 2001/23, met name de artikelen 3 tot en met 5, aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale wettelijke regeling, die in geval van overdracht van een onderneming in het kader van een procedure van gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag, welke procedure wordt gevoerd met het oog op het behoud van het geheel of een gedeelte van de vervreemder of van zijn activiteiten, bepaalt dat de verkrijger het recht heeft om te kiezen welke werknemers hij wil overnemen.

7. VERZEKERINGEN / ASSURANCES

*Tine Meurs*⁹

Wetgeving/Législation

Gedragcode inducements voor levens- en niet-levensverzekeringen gepubliceerd

VERZEKERINGEN

Gedragcode inducements – Verzekeringsdistributie ASSURANCES

Distribution d'assurance – Code de conduite incitations

Het koninklijk besluit tot goedkeuring van de gedragscode voor inducements voor levens- en niet-levensverzekeringen werd in het *Belgisch Staatsblad* gepubliceerd op 21 juni 2019.

Het koninklijk besluit van 17 juni 2019 keurt de “Gedragscode voor inducements voor levens- en niet-levensverzekeringen” goed. Deze gedragscode is tot stand gekomen in onderling overleg tussen de beroepsverenigingen van de verzekeringssector (m.n. Assuralia, FVF, FEPRABEL, BVVM-UPCA en BZB-Fedafin) en houdt tevens rekening met de opmerkingen en bedenkingen van toezichthouder FSMA.

Artikel 287 van de wet van 4 april betreffende verzekeringen (W.Verz.) heeft de beroepsverenigingen ermee belast om, binnen de 6 maanden na de bekendmaking van de wet die dit artikel heeft ingevoerd, in onderling overleg een gedragscode uit te werken. Artikel 287 W.Verz. werd ingevoerd door de IDD-wet, d.i. de wet van 6 december 2018 tot omzetting van richtlijn (EU) nr. 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdistributie (BS 18 december 2018). De gedragscode dient minstens het volgende te bepalen:

- criteria om te beoordelen of ondernemingen die inducements ontvangen, voldoen aan de verplichting om op eerlijke, billijke en professionele wijze te handelen in het belang van de klant; en
- een niet-exhaustieve lijst van inducements die verboden zijn omdat zij afbreuk doen aan de kwaliteit van de aan de klant verleende dienst.

De gedragscode die op 21 juni 2019 gepubliceerd is, bestaat uit drie titels. De eerste titel (“Algemeen”) herhaalt de basisprincipes die altijd gerespecteerd moeten worden:

- principes inzake belangenconflicten: het belang van de klant staat centraal. Het is niet toegelaten om een product zodanig te vergoeden dat de tussenpersoon ertoe kan aangezet worden om dat product te verkopen in plaats van het product dat het best tegemoet komt aan de verlangens en behoeften van de klant;
- principe van proportionaliteit: de vergoedingen moeten redelijk zijn gelet op de dienstverlening waarvoor ze worden betaald.

De tweede titel omvat “Specifieke regels voor niet monetair vergoedingen”, en stelt enerzijds vereisten vast voor de organisatie en inhoud van opleidingsseminaries, en bepaalt anderzijds specifieke regels inzake de toelaatbaarheid van events van bijvoorbeeld sportieve, culturele, muzikale of gastronomische aard.

De derde en laatste titel voorziet een lijst van verboden praktijken (“Negatieve lijst”). Deze lijst is, zoals vermeld, niet-exhaustief. Verboden praktijken zijn:

⁹ Advocaat te Brussel.

- reizen, ongeacht of deze gratis of betalend zijn voor de tussenpersonen. In een postscriptum wordt verduidelijkt dat alle reizen waarvoor reeds een reglement werd gecommuniceerd naar de tussenpersonen, nog mogen worden uitgevoerd, ook al vinden deze reizen plaats na de inwerkingtreding van de gedragscode en dit tot uiterlijk 31 december 2020. Hierbij kan worden opgemerkt dat de FSMA in een sectorverslag gepubliceerd op 21 juni 2019, eveneens specifiek ingaat op de praktijk waarbij verzekeringsondernemingen reizen aanbieden aan verzekeringstussenpersonen (zie website FSMA – Nieuws en waarschuwingen). Het gaat daarbij, volgens de FSMA, “vaak om plezierreizen waarbij het vormingsgedeelte beperkt is”;
- wanneer tussen de tussenpersoon en de klant een relatie van beleggingsadvies bestaat, zijn incentives voor een beperkte periode per product of voor een zeer nauw gedefinieerde categorie van producten verboden. Dit verhindert echter niet dat de verzekeraar een commerciële actie organiseert voor alle tak 23-producten voor zover hij over een voldoende verscheiden aanbod van tak 23-producten beschikt waardoor hij voor alle “types” klanten een passende tak 23 heeft;
- opleidingsseminaries en events die niet voldoen aan de regels van de gedragscode.

Deze gedragscode geldt zowel voor inducements voor levens- als niet-levensverzekeringen, maar doet uiteraard geen afbreuk aan de bijkomende vereisten die gelden voor inducements met betrekking tot verzekeringsproducten met een beleggingscomponent, zoals geregeld in artikel 296/1 W.Verz.

Het koninklijk besluit tot goedkeuring van de gedragscode is in werking getreden op 1 juli 2019.

8. ECONOMISCHE STRAFRECHT / DROIT PÉNAL ÉCONOMIQUE

*Thierry Ghilain*¹⁰

Wetgeving/Législation

Fini la lecture complète des décisions à l'audience – Loi du 22 avril 2019¹¹

PROCÉDURE
PROCEDURE

L'article 149 de la Constitution a été modifié de manière à permettre aux tribunaux correctionnel de se limiter à la lecture du dispositif de la décision.

Cette modification était attendue dans un souci d'efficacité particulièrement dans le cadre du droit pénal des affaires où il n'est pas rare d'avoir des décisions de plusieurs dizaines de pages quand elles ne comptent pas carrément plusieurs centaines de pages.

Rechtspraak/Jurisprudence

Cour constitutionnelle 28 février 2019

Affaire: 31/2019

PROCÉDURE

Juridictions d'instruction – Règlement de la procédure – Privilège de juridiction

PROCEDURE

Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Voorrecht rechtsmacht

Les magistrats visés à l'article 479 C.i. cr. bénéficient d'un privilège de juridiction.

Toutefois, les dispositions qui leur sont applicables par dérogation au droit commun ne prévoient pas l'intervention d'une juridiction d'instruction pour régler la procédure au terme de la procédure.

Dans son arrêt n° 35/2018 du 22 mars 2018, la Cour a considéré que les articles 479, 483 et 503bis du Code d'instruction criminelle violent les articles 10 et 11 de la Constitution « en ce qu'ils ne prévoient pas, au terme de l'instruction, l'intervention d'une juridiction d'instruction qui procède, dans le cadre d'une procédure contradictoire, au règlement de la procédure et examine ce faisant si les charges sont suffisantes et si la procédure est régulière ».

Cette décision a suscité des débats pour savoir si, en l'absence de dispositions légales réglant cette procédure, les poursuites étaient irrecevables ou s'il appartenait à la chambre des mises en accusations de combler la lacune et de régler cette procédure.

Interrogée quant à la portée de sa décision, La Cour précise dans son arrêt n° 31/2019 du 28 février 2019 que les termes de son arrêt sont suffisamment précis et complets pour permettre, dans l'attente d'une intervention du législateur, à la chambre des mises en accusation de se déclarer compétente pour régler, au terme de l'instruction, la procédure à charge des magistrats visés par l'article 479 du Code d'instruction criminelle – autres que ceux visés à l'article 481 – et des auteurs d'une infraction connexe et examiner ce faisant si les charges sont suffisantes et si la procédure est régulière, conformément aux règles de droit commun de la procédure pénale.

¹⁰. Avocat associé Elegis.

¹¹. M.B., 2 mai 2019.